

ת"פ 42668/11/13 - מדינת ישראל נגד קאיס גבאלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42668-11-13 מדינת ישראל נ' גבאלי
בפני כב' השופט עידו דרויאן

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד אירית אסולין
	נגד
	קאיס גבאלי
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד יוסף מסארווה

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בנובמבר 2013, הואשם הנאשם בעבירות הבאות, בגין אירוע מיום 26.8.13:

א. חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413' לחוק העונשין, תשל"ז-1977[1];

ב. פריצה לרכב, לפי סעיף 413' לחוק הנ"ל;

ג. גניבה, לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל;

בכתב האישום נטען שבמועד האמור, בין השעות 21:30 ל-00:30, פרץ הנאשם לרכבו של המתלונן שמואל-בנימי ליבנה, שחנה ברחוב שניצלר בתל-אביב, על-ידי כך שניפץ את השמשה השמאלית-אחורית של הרכב ונכנס אליו כדי לגנוב. הנאשם גנב מהרכב ציוד צבאי שהשאיר בו המתלונן - שכפ"ץ קראמי, חמש מחסניות לרובה M-16 שבהן קליעים, מחסנית לאקדח גלוק ובה קליעים, "לדרמן" וציוד צבאי נוסף שהיה בתוך תיק.

הנאשם השיב לכתב האישום וטען שהאירוע התרחש בעת עבודתו, במסגרתה הגיע לאזור. הנאשם ראה אנשים שמנסים לפגוע ברכב וניגש אליהם. התפתחה תגרה והנאשם ניסה להכות באגרופו את אחד מהאנשים אך פגע בשמשת הרכב. אכן נתפס ד.ג.א. של הנאשם, אך על הזכויות. הנאשם מכחיש את גניבת הרכוש.

הראיות:

ממצאים פורנזיים: מדו"חות שהוגשו בהסכמה עולה כי הנאשם זוהה כמעורב ונלכד, לאחר בדיקת ד.ג.א שנערכה

לממצאים מהרכב:

ביום 27.8.13 נבדק הרכב ונלקח חומר משני חלקי פלסטיק מפנים הרכב, הסמוכים לחלון שנופץ (ת/3). החומר משני החלקים זוהה כדם ונמצאה התאמה ראשונית לנאשם, לפי חוות דעת מיום 6.11.13 (ת/4). ביום 23.2.14 ניתנה חוות דעת המזהה-למעשה באופן סופי את הנאשם כמי שדמו נמצא על שני החלקים הנ"ל (ת/5).

המתלונן העיד שמצא את הרכב פרוץ כשחזר אליו בשעה 00:30, וממנו נגנב רכוש, שהיה בתוך תא המטען מאחור:

ציוד צבאי שנגנב מתוך תיק; אפוד קראמי, מחסניות ובהן כ-360 קליעים מסוג 5.5.6 מ"מ, מחסנית אקדח ובה 15 קליעים מסוג 9 מ"מ, אמצעי לראיית לילה ונרתיקו, תחבושת אישית, חוסם עורקים, "שלוקר" (מיכל מים), עפרון זיקוקין;

תיק שחור שנגנב על תכולתו: נעלי ספורט, בגדי ספורט ומגבת;

מזוודה ובה "פק"ל קפה", שנגנבה על תכולתה;

הציוד הצבאי נגנב מתוך התיק, שנשאר הפוך ופתוח בתא המטען ועליו מצא המתלונן רסיסי זכוכית.

המתלונן מסר שכשגילה את הפריצה התקשר למשטרה. הגיעה ניידת סיור ועשתה סריקות באזור עם המתלונן (לכך אין כל תיעוד בתיק, אולי כיון שלא היה חשוד באותה עת). לא התגלה דבר והשוטרים אמרו למתלונן להגיש תלונה בתחנת משטרה בבוקר. בינתיים דיווח המתלונן לצה"ל על גניבת הציוד. בבוקר הלך המתלונן להגיש תלונה במשטרת מודיעין (לשם הופנה מתחנת יפתח) ומשם הופנה עם הרכב למשטרת לוד, שם נבדק הרכב על-ידי אנשי זיהוי פלילי.

המתלונן מסר כבר בהודעתו, שבסמוך למקום חניית הרכב פועלת תחנת דלק ובה מצלמות אבטחה (נ/1).

הנאשם נחקר פעמיים ביום 20.11.13, כמעט ברצף:

בשעה 11:00 (ת/1א') סיפר הנאשם שהוא עובד עבור חברת "מי אביבים" (תאגיד המים העירוני של תל-אביב) הנחת צינורות תת-קרקעיים, ושברחוב שניצלר נמצא מחסן המעסיק. בתקופה הרלוונטית עבד בלילות, וכשהחוקר מציין את התאריך - 26.8.13 - מציע הנאשם להביא את יומנו למחרת היום. הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען שלא היה פורץ במקום שבו יש מצלמות אבטחה, ליד מחסן המעסיק. החוקר מציג לנאשם את דו"ח הד.נ.א. לפיו זוהה והנאשם עומד בהכחשתו ואומר - "אני יודע, דם...". החוקר תוהה, כיצד יודע הנאשם שמדובר בחומר שמקורו בדם, ולא ברוק או שיער, והנאשם עונה שלפי ידיעתו ד.נ.א. מקורו בדם. בסיום החקירה הוסיף הנאשם מיוזמתו ואמר שהיה מקרה ליד מחסן המעסיק, עם שני שיכורים שקיללו את אחותו של הנאשם ואז תפס הנאשם את אחד מהם, בעט בו, "רציתי לקחת זכוכית הם זרקו עליו אבן ומזה נגע בחלון". אותם שיכורים הם מיפו, הנאשם אינו יודע פרטיהם אך יוכל לזהותם אם יראה אותם. דברים אלו רשם החוקר בכתב ידו על ההודעה המודפסת ת/1א'.

בשעה 12:31 הודפסה גרסתו הנ"ל של הנאשם, שנכתבה תחילה בכתב יד כמתואר לעיל, והוא נשאל מדוע לא מסר גרסה זאת מלכתחילה. לכך ענה הנאשם ש"אתה שואל משהו אני יגיד לך" (ת/1ב').

בעדותו מסר הנאשם שבאותה עת עבד בלילות בחפירת קו מים חדש. בסיומו של כל יום עבודה היה חותם בתחתית טופס יומן עבודה, כפי שעשה גם בליל האירוע (נ/2), ליד חתימתו של המפקח על העבודה, איגור וולסקי עד ההגנה. בנוסף היה מתעד ביומנו האישי (נ/3). באותו ערב היה צורך בניסור של חוליית בטון ואיגור שלח את הנאשם למחסן המעסיק כדי לבצע את פעולת הניסור. כשהגיע למחסן ברחוב שניצלר, ראה שני שיכורים מנסים לפרוץ את המחסן. הנאשם פנה אליהם בנימוס וביקש שיפסיקו אך אחד מהם קילל את אחותו והתפתח ריב שהדרדר לתגרה אלימה, כששני השיכורים פנו לתקוף את הנאשם. הנאשם תפס את אחד מהם, ועל השני איים שהוא מכיר אותו. בעוד השני מיידה בו אבנים כדי שישחרר את חברו, בעט הנאשם בראשו, הצמיד אותו לרכב חונה וניסה להכותו באגרופו. השיכור היזז את ראשו ואגרופו של הנאשם פגע בשמשת הרכב, ניפץ אותה, וכך נפצעה אמת ידו הימנית של הנאשם ודם זב ממנה.

הנאשם לא הלך למשטרה, כי היה לחוץ מהעבודה.

את היומן לא הביא לתחנה, כי נעצר ושחרר רק לאחר הגשת כתב האישום.

הנאשם שב וציין, שאינו מטומטם עד כדי כך שיפרוץ רכב במקום המרושת במצלמות אבטחה, בתחנת הדלק ומגרשי החנייה הסובבים את המקום.

כשנשאל הנאשם בחקירתו הנגדית, מדוע לא סיפר מיד לחוקר על האירוע לפי גרסתו, טען הנאשם שהחוקר לא רשם, ושהנאשם חתם על טופס ההודעה בלי לקרוא. כך טען הנאשם גם לגבי זאת, שלא נרשם בהודעתו שהוא ניפץ את השמשה בידו. לדבריו, רק בהמשך החקירה התחיל להיזכר באירוע ולספר מה שקרה. לשאלה, מדוע בהודעתו מסר שהאבן פגעה בחלון, ולא אגרופו, ענה ואמר שהשוטרים מיהרו ואמרו לו שאחר כך יתקנו.

לציין, שהעד התקשה למסור עדותו בעברית, והיה צורך בסיוע של מתורגמנית בית המשפט.

עד ההגנה מר איגור וולסקי עובד בחברת פיקוח הנדסי שבשירות "מי אביבים" והכיר את הנאשם כמנהל עבודה מטעם קבלן שביצע עבודות. בעת הרלוונטית עבד הנאשם בלילות ואיגור היה עובר במהלך הלילה בין הפרויקטים ומפקח על ביצוע העבודה. בתום עבודת הלילה רושם איגור בטופס יומן העבודה ומחתיים את העובד. כך גם בליל האירוע, אז רשם את הטופס נ/2 וחתם בו, וגם החתיים את הנאשם. לפי הטופס, שעות העבודה היו מ-20:00 ועד 05:00.

היה מקרה שבו נסע הנאשם למחסן של הקבלן המעסיק כדי לבצע פעולות הקשורות לעבודה, וחזר שידו פצועה ומדממת. איגור שאל את הנאשם מה קרה והנאשם סיפר לו שהתעמת עם אנשים שניסו לפרוץ למחסן וכך נפצע.

דין ומסקנות:

דמו של הנאשם נמצא על חלקים בפנים הרכב, כשמדובר על חלקי פלסטיק קבועים ולא על רסיסי הזכוכית. לטענתו נפצע באמת ידו - ולא באגרופו שהכה בזוגית.

הנאשם לא כבש גרסתו בדבר עימות עם שיכורים במובן זה, שמיד לאחר האירוע, כששב לעבודה, סיפר על-כך לאיגור. עם-זאת, הנאשם לא מסר לאיגור את מלוא הגרסה, לא פנה למשטרה, לא פנה לטיפול רפואי, לא סיפר לאיש על פרטי האירוע הקשה (ככל הידוע), וגם בחקירתו במשטרה לא הזדרז למסור גרסה זו. מדובר באירוע חריג מאוד, גם בחיי הנאשם (ולא נמסר אחרת), אירוע אלים שבו היה הנאשם קורבן לתקיפה על-ידי שנים המוכרים לו בפניהם, וכאשר הנאשם הגיע למצב שבו שבר שמשות רכב שלא-באשמתו.

לא ניתן כל הסבר ממשי לאופן התנהגותו של הנאשם, שלא פנה מיד למשטרה - דווקא משום שלפי עדותו היו לו הסתבכויות דומות בעבר. אם הנאשם אכן היה מודע לכך, כדבריו, שהמקום מרושת במצלמות, מדוע לא פנה למשטרה, בביטחון מלא שצדקתו תצא לאור?

לא ניתן כל הסבר ממש, מדוע הנאשם לא סיפר מיד לחוקר את גרסתו. גם אם תחילה לא ברור היה לו על איזה מקרה הוא נחקר, נמסרו לו חיש-מהר פרטים מלאים על המקרה. למרות זאת, טוען הנאשם, הוא לא נזכר במקרה חריג זה אלא סמוך לתום החקירה, ועוד הוסיף וטען לאי-דיוקים ברישום ההודעות - טענות שיש לדחות מיד, שכן ההודעות הוגשו בהסכמה, ללא סייג.

הגוונים השונים בסיפור המעשה מוסיפים לחוסר האמון בגרסה, מבלי שניתן להם הסבר:

לעד איגור מסר הנאשם שהעימות עם התוקפים ארע כיון שניסו לפרוץ למחסן, מבלי שציין את מעורבות הרכב ומנגנון הפציעה;

לחוקר מסר הנאשם תחילה ש"אני בחיים לא נגעתי ברכב, בוודאות אני אומר לך", ואחר-כך סיפר על העימות ושהאבן שכוונה אליו "נגעה" בחלון, ולא סיפר כלל על אגרופו שניפץ את הזכוכית;

גרסת הנאשם בתשובתו לאישום, מפי סניגורו, היתה שהעימות עם התוקפים החל לאחר שהתנכלו לרכב - ולא למחסן. ודאי, שהסניגור לא היה מוסר תגובה שלא למד מפי מרשו, ואין לחשוד בו שלא הבין כדבעי את דברי הנאשם, כששניהם דוברי ערבית כלשון-אם;

רק בעדותו הופיעה גרסה מלאה וקוהרנטית-כביכול, ואף זאת לאחר פסיחה ברורה בין גרסאות - האם אבן או אגרופ נפצו את הזכוכית - שלא ניתן עוד להסבירה בקשיי שפה [ע' 18 לפרוט'].

הנאשם ידע לומר שהוא מכיר את התוקפים בפניהם מיפו, אך לא מסר כל קצה חוט שיכוון, ולו באופן קלוש ותחילי, אל זהות התוקפים או נסיבות היכרותו איתם.

לפיכך, אני מוצא את גרסתו של הנאשם כלא-אמינה. ברור שהנאשם נאלץ לטוות גרסה כלשהי כבר לאחר האירוע, כדי לתרץ את פציעתו בשובו מהמחסן, אך גרסה זו אינה הגיונית ואינה מסתברת, אף נטווחה לשיעורין, כפי שפורט לעיל.

באשר למחדל החקירתי הנטען שבאי-בדיקת מצלמות האבטחה:

אכן, חבל ואף מוזר שלא נעשתה בדיקה של מצלמות אבטחה באזור, בוודאי כשמדובר בגניבת ציוד צבאי ותחמושת. עם-זאת, לא הוכח ולו ברמה תחילית, כי אכן היו מותקנות מצלמות המופנות למקום חנייתו של הרכב, ולפיכך לא ניתן לקבוע כי מדובר במחדל חקירתי, ובוודאי לא באפשרות גרימתו של נזק ראייתי.

לנוכח כל האמור לעיל, יש לתת לממצא הפורנזי את מלוא המשמעות המפלילה שלו, ולקבוע כי הנאשם הוא שפרץ לרכב, לאחר שניפץ את זגוגיתו, וגנב מתוכו את הציוד.

לפיכך, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום:

א. חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין, תשל"ז-2[1977];

ב. פריצה לרכב, לפי סעיף 413ו' לחוק הנ"ל;

ג. גניבה, לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל;

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ד, 24 אפריל 2014, במעמד הצדדים.

[1] הוספה בתיקון כתב אישום לפי החלטה מיום 3.3.14;

[2] הוספה בתיקון כתב אישום לפי החלטה מיום 3.3.14;